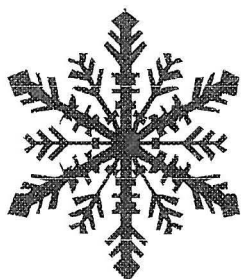

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Nevěřící Tomáš-----	5
2. Myšlenky, slova-----	7
3. Příroda-----	10
4. Poselství vody-----	13
5. Univerzum-----	16
6. Lidské hříchy-----	19
7. Pomocníci lidstva-----	19
8. Ztracený směr-----	26

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

***V**šechno štěstí plyne z touhy po tom, aby ostatní byli šťastni. Všechno neštěstí vyvěrá z touhy po vlastním štěstí.*

Santidéva

Nevěřící Tomáš

„Proč na mě nevěříš? Jak dlouho jsem tě učil slovy i příkladem. Neporozuměl jsi smyslu mých slov, lásce, se kterou jsem vás vedl? Proč nevěříš tomu, co vychází z mého srdce? Chceš zůstat černou ovčí mezi všemi, které miluji?

Přines! jsem ti málo poznání, nedostal jsi dostatek lásky nebo jsi věřil, že ji dostáváš méně než ti ostatní? Všechny vás miluji stejně, nikoho zvláště nevyznamenávám.

Chceš na mě věřit teprve tehdy, až mě uvidíš a vložíš ruce do mých ran. Nevěříš svým bratrům, že jsem zde. Myslíš, že všichni mluví nepravdu, ačkoliv jsem vás učil, že lež je jedním z negativních pout této Země.

Tomáši, proč na mě nevěříš, proč nevěříš, že žiji, tak jako i ty budeš žít po smrti dále? Proraž stěnu, která tě ode mne odděluje, přijď mně blíž! Co všechno musím ještě pro tebe udělat, abys poznal, že i po mé smrti žiji v tobě a s tebou dál, chci ti pomáhat, chci tě chránit a vést, ale ty odmítáš.

Proč jsi nedobrým příkladem ostatním, kterým svou nevírou nepomáháš, spíše v nich upevňuješ rostoucí pochybnosti. Víš, jak těžké karmické břemeno ukládáš na svoje bedra, jsi-li brzdou růstu svých bratří?

Jestliže následuješ zlo, nejsi hoden být mým následníkem. Tvá svobodná vůle rozhodne, koho chceš následovat. Vlož ruce do mých ran a přesvědč se o pravdivosti lásky, s níž jsem otevřel člověku bránu návratu k Otci, který ho očekává a pomáhá mu najít a udržet správný směr.

Přemáhej nevíru, věř a miluj!“

Když milovaný Rabbuni položil ruce na moje srdce, zaplavil mě proud jeho lásky a slzy lítosti nad mými dřívějšími pochybnostmi vytryskly mně z očí: „Pane, vždyť víš, že tě miluji! Odpusť mně mou slabost, pochybnosti a nedůvěru!“

Byl jsem jedním z těch, kteří hledali přesvědčení ne silou lásky, ale rozumem. Rozum však není to živé, přesvědčující v nás. Není schopen překročit hranice těla. Potlačoval jsem jiskru svého „Já“,

kteřá se toužila rozhořet láskou k tobě, Pane, ale podlehl jsem pochybnostem, tak jako mnozí z nás.

Tomáš

Přemýšlejte, moji milí, nejdete-li i vy cestou nevěřícího Tomáše, jehož trpké slzy lítosti a bolest z nedůvěry čekají i vás. Zkoušejte, poznávejte a proživejte, než podlehnete nevěře a odsouzení sama sebe !

„Pane, vím, že jsi se mnou a ve mně živý, i když tě mnozí stále znovu křižují a odsuzují. Zůstanu Ti věrný, děkuji za Tvoji lásku a sílu, která dává mému životu smysl a cíl. Prosím Tě o pomoc všem nevěřícím Tomášům této Země, jejímž pánem zůstává rozum, uzavírající jim bránu vnitřního bohatství lásky a poznání Tebe.“

„Poselství světla“, SANTAL, Liberec 2000

„Duše zůstává pochodní touby po Světle tak dlouho, pokud není zapálena Božím ohněm.“

J. Böhme

Myšlenky, slova

Člověk myslí to, čím je ve svém nitru. Myšlenky jsou živé energetické formy, mají tvar, barvu světlo, tón, sílu a pohyb. Jejich hodnoty odpovídají hodnotám ducha, z něhož vycházejí a jakmile je člověk přijme, rostou a sílí. Jsou věčnou substancí, která nezaniká tím, že jsou vysloveny a člověk na ně zapomene.

Každý duch vyzařuje, adekvátně svým hodnotám, nepřetržitě myšlenkovou substancí, která proniká fluidálním obalem lidského těla a přenáší svoji individualitu do životního prostředí člověka a do atmosférického obalu Země. Na Zemi je ovlivňována inspiracemi lidstvem nevnímaných pozitivních a negativních astrálních sil. Nejsou-li hodnoty myšlenek dostatečně kontrolovány, mohou způsobovat životní problémy, katastrofy, nemoci a disharmonii, nepřátelství a vzájemné boje lidí nejen v úzkém životním okruhu, ale i na celém světě.

Slova, nutná pro vzájemné dorozumívání lidí, jsou materializované myšlenky. Každá životní forma má svůj druh řeči. Výrazovost mnohých řečí univerza je člověku nesrozumitelná, jeho sluchem a smysly nevnímatelná, protože prostory kosmu jsou obydleny rozdílně duchovně vyvinutými životy s hmotným, polohmotným nebo fluidálním tělem. Mnohé děje nadhmotné reality mu nejsou pochopitelné, protože pro ně chybí lidské řeči výrazy.

Komunikace nadhmotných bytostí slova nepotřebuje. Přejímají myšlenkovou vibraci bližního beze slov a vychází-li z elementární podobnosti, posilují ji myšlenkami vlastními, čímž dochází k vzájemným rozhovorům.

Nečisté myšlenky člověka svědčí o jeho nízkém vnitřním vývojovém stupni. Nemají sílu se s čistými myšlenkami výše vyvinuté osobnosti míchat a vracejí se ke svému původci zpět.

Stejně nemůže přijmout níže vyvinutá fluidální bytost myšlenky bytosti výše vyvinuté. Projevy čistých duchovních osobností, které jsou předávány do nižších duchovních sfér, musejí být redukovány na vývojový stupeň příjemců. Slovní výrazovost, hloubka a hodnoty jimi předávaných myšlenek jsou ovlivňovány i osobními hodnotami média, které je přijímá a člověku předává.

U většiny lidí neodpovídá vždy vnější forma myšlenek, vyjádřených slovy, obsahu a pravdivým hodnotám myšlenek vnitřních. Lidé nazývají tento stav pokrytectvím, falešností, lhaním, podváděním, neupřímností, ale i ohleduplností, snahou pomoci a podobně. V obou případech se jedná o vědomé porušování pravdy. Není-li možné říci pravdu, je lépe mlčet. Mnozí lidé jsou citliví vůči pravdě vysloveného slova. Buď předstíranému povídání nevěří nebo se blokují podezíravostí a představami, ze kterých vyrůstají další nedobré myšlenky a závěry. Okruh působení negativních inspirací se rozšiřuje a vyrůstá v silnou nepříznivou energii pro toho, kdo je vysílá, ale i pro toho, kdo je přijme.

Tmavý energetický proud, zahalující Zemi, jsou negativní energie lidského myšlení: strach, žárlivost, závist, nenávisť, zlost, touha po moci a chamtivost, stále nově propukávající války a vzájemné boje. Bez stálé pomoci Tvůrce a Jeho kosmických pomocníků by planeta Země zanikla již dávno pod ničící tíhou negativní síly lidských myšlenek.

Pomocí proti příjmu a růstu nedobrych myšlenek je stále znovu připomínaná myšlenková, citová a slovní kontrola. Odmítnutá nedobrá myšlenka se vrací tam, odkud vyšla a tím je zabráněno jejímu rozšíření a dalšímu působení.

Nekontrolované pocity vedou k nekontrolovaným slovním projevům a svědčí o neschopnosti jedince ovládat sebe sama.

O myšlenkové kontrole nestačí jen mluvit. Vyžaduje pevnou vůli a snahu o volnost, nezotročenou cizími inspiracemi a vlivy.

Mnozí z nás však raději a dobrovolně zůstávají zemí zadržovaným, rozpuku neschopným semenem, vystaveným dešti, mrazu a nepohodě, než ho probouzet, chránit a pomáhat mu k růstu slunci a světlu vstríc.

Čtení cizích myšlenek je až dodnes prařečí všech životů, původně stvořených jako bytosti fluidální. Dochází k němu stejným způsobem jako k výměně myšlenkové vibrace nadhmotných bytostí. Duchovní oko vyzařuje myšlenkovou substanci a zrak

sensitivního člověka vnímá její barvy a formy stejně jako ucho její tóny a je jí schopen porozumět.

Zůstávejte opatrní s předpovědmi a vizemi různých médií. Mnohá jsou schopna čerpat ohromující poznatky čtením vašich myšlenek, aby získala důvěru a často i peníze. Mnohá čerpají z pramene nízkého astrálu, jehož umění přizpůsobit se myšlenkovému obrazu člověka je tak přesvědčující, že mu lidé mnohdy celá léta věří a poté těžce pykají za svoji důvěru a zvědavost.

Snažte se raději o čistotu myšlení, z něhož vycházejí harmonie a hodnoty probíhajícího života a prostředí, v němž se vaše myšlenky materializují. Omezte prázdné brebentění a hovořte více očima a skutky než nepromyšlenými, nekontrolovanými slovy.

Myšlení je začátkem všeho a jeho síly jsou schopné tvořit nebe i peklo.

Myšlenky jsou životní realitou, provázející všechno lidské bytí. Vše, co vysíláte, vrací se k vám zpět, každá přijatá myšlenka se realizuje v probíhající pozemské nebo jí následující nadzemské existenci.

Jen čisté myšlenky vzájemné lásky, porozumění a pomoci mohou prosvětlit temnotu většiny duší naší planety a oprostít ji od bolestí a problémů, vycházejících ne od Boha, ale do nedobrého myšlení každého z vás.

„Dvě věci zatěžují nadměrně náš život: Mlčení, kde bychom měli mluvit a mluvení, kde je potřeba mlčet.“

Saadi

Příroda

Většina lidí je přesvědčena, že rostliny jsou schopny života a růstu jen přijímáním výživných látek ze země, z níž vyrůstají. Existují však i rostliny, které se vyživují atmosférickou pranou. Například americká *Tilandsia usneoides*, kykatka provázkovitá. Roste a vyvíjí se i na telegrafních drátech, bez spojení se zemí. Známa léčivá rostlina, aloe, je v Egyptě připevňována na dveře novostaveb. Má zajistit obyvatelům domu dlouhý a šťastný život. Tento zvyk vyšel pravděpodobně z poznatku, že aloe nepotřebuje ke svému dlouhému životu vodu a půdu. Zavěšena na dveřích domu roste a kvete celá léta, ačkoliv nemá spojení se zemí a není zalévána. Švédští lékaři připravují z její šťávy údajně život prodlužující „Švédský elixír“, *Tinctura aloae composita*. Je to směs ze šťávy aloe, rebarbory, hořce, šafránu a jiných bylin, rozpuštěných v lihu.

Stejný účinek je připisován růži z Jericha a 10-15 cm vysokým kruciferům, rodu křížokvětých rostlin v arabské písečné poušti. Fotosyntetická výživa těchto rostlin je analogická s pranou vyživovaných lidí, jako byl například v 15. století Mikuláš z Flue, roku 1898 narozená Tereza z Konnersreuthu, yogin Giri Bala z Navaganu nebo Yang Mei z Čunkinu.

Kurt Krans (1927) pozoroval, že stigmatizovaná Tereza z Konnersreuthu celé roky nepřijímala hmotnou potravu. Během extáze vztáhla ruce k nebi a přijala bílou, zhuštěnou substanci, kterou vkládala do úst a polykala. Biolog Hanek považuje tuto substanci za kondenzovanou životní sílu, pranu.

Pomocí podobných poznatků došel v roce 1928 Dr. Julius Scherz k závěru, že člověk budoucnosti se bude vyživovat doposud mu neznámou substancí atmosféry.

Vzájemná blízkost životů přírody a člověka je potvrzena i další schopností rostlin - vyzařováním životního magnetismu.

Pupava bezlodyžná, ostropestřec mariánský a jiné druhy bodláků jsou schopny přitahovat ódovou sílu svého okolí a přenášet ji na toho, kdo s nimi přijde do styku.

V dřívějších dobách byl určitý druh pupavy vkládán při koňských dostizích jako posilující substance do udidla koní. Dodnes je v určitých oblastech nazývána pupava koňská.

Dr. med. Alexander Heermann (1863-1946) dosáhl velké úspěchy tím, že zaváděl ódovou sílu lipky africké (*Sparmannia afr.*) pomocí lněné šňůry do paží pacientů, které uzdravil, ale rostlina ztrátou životní síly odumřela.

Bismarck, známý úzkým vztahem ke stromům - „...staré stromy jsou naši předkové“ - vyhledával s oblibou staré duby a čerpal z nich životní sílu.

Presvědčivé je i vyprávění spisovatele Sternedera:

„Nevím, co je únava. Když jsem smutný a necítím se dobře, jdu do přírody a obejmu břízu. Brzy se mně opět vrátí radost a životní síla.“

Sterneder také poznal, že ne všechny stromy jsou stejně magneticky naladěny. Nejsilněji vyzařují osvěžující léčebný magnetismus olše, ale i bříza a dub. Pro nervově slabé a nemocné jedince, kterým chybí životní síla, je velkou pomocí tyto stromy vyhledávat, hovořit s nimi a děkovat za předávanou sílu.

Stromy vyzařují proudy pozitivní životní energie, která uklidňuje a léčí všechny, kteří nejsou blokováni nevírou v její působení.

Stromy jsou živé organizmy. Jejich vedoucí přírodní bytosti rozumí člověku, jsou schopny přejímat myšlenky a vibrace jeho pocitů. Kdo si to uvědomí, naučí se nejen brát, ale i děkovat a potkávat stromy, rostliny a celou přírodu jako součást vlastního životního celku.

Zahradníkům subtropických a tropických zón je známý zajímavý úkaz, že se palmy ženského rodu sklánějí k palmám rodu mužského. Svazují lehce oba stromky lněnou šňůrou. Jejich větve se samy opět napřímí, jakmile dojde pomocí šňůry k vzájemnému přenosu ódové síly.

Mnozí biologové srovnávají proudění ódové síly s elektřinou.

Nettesheim: „Pozoroval jsem, jak dotek rejnoka elektrického, i když k němu došlo pomocí dlouhého prutu a z větší vzdálenosti, krátce ochromí ruku člověka.“

Dr. Mesmer (1733-1815) magnetizoval stromy a spojil je lněnou šňůrou s rukama pacientů nebo nechal nemocné položit bosá

chodidla na kmen šedesáti- až osmdesátileté lípy. Zvláště nervově nemocní nebo duševně zatížení jedinci pocítili v krátké době uklidnění a stoupání vnitřní síly.

Césare Matrei léčil pomocí „zelené elektřiny“ úspěšně rakovinu a syfilis. Její působení přivedlo i Karla Huysmana k přesvědčení, že má větší léčivou sílu a že je schopná zmírňovat bolesti stejně jako kodifikované, medicínou používané prostředky, například chloroform nebo morfium.

Rozhodujícím aspektem pro intenzitu léčebné síly rostlin je i čas a měsíční fáze při jejich trhání. Mohou zvýšit, ale také ničit léčebné účinky.

Tak jako rostliny pomáhají člověku vyzařováním léčebného magnetismu, může i člověk pomáhat rostlinám v jejich růstu a zdravé vegetaci dobrým slovením, hlazením, podržením rukou nad jejich tělem se současně vyslovenou krátkou vroucí modlitbou za jejich sílu a zdraví.

Lidé však vyzařují různý ód. Někteří mají tak zvané „zelené ruce“ a jiným se nedaří rostliny pěstovat a udržovat je při síle.

Velký účinek má rozhovor s rostlinami, děkování a prosba o zdraví při procházce lesem a přírodou, ale i doma v zahradě nebo v místnosti, kde rostou. Kdo je tomu zvyklý, zná, jak často les, volná příroda, ale i jednotlivé rostliny reagují na pozitivní vyzařování lidského magnetismu zážitky, které lze právem nazývat zázraky.

Zde je na místě i srovnání s lidmi. Potkáváš-li svoje bližní s dobrým slovem a s ochotou pomáhat, vrací se ti tvoje vyzařování dobra stejnou měrou zpět. Tento proces vyžaduje určitý čas. Ale vedení trpělivostí, vytrvalostí a vůlí získáváme z dřívějších nepřátel přátele a pomocníky, životní harmonii na pracovištích i ve svých domovech. „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá!“

Rostliny a příroda jsou příkladem nezištnosti, lásky, vzájemné podpory a dodržování Bohem daných zákonů. Přiblížením se a akceptací jejich životů poznáváme v ní sebe sama. Učme se s ní hovořit a jednat jako se životním partnerem, bez jehož pomoci bychom nemohli žít !

Poselství vody

Masaro Emoto: „The Message from the Water“

Japonskému vědci Masaro Emoto se podařilo dokázat, že voda je živým elementem, který intenzivně reaguje, tak jako ostatní příroda, na hudbu, slova a pocity lidí a analogicky jejich hodnotám manifestuje svoje krystaly.

Začátek jeho úspěšných pokusů navodilo poznání, že jakmile ledové krystaly mění při zvýšení teploty od -5°C na 0°C svoje skupenství, vytváří formu identickou s čínským znakem pro vodu. Věděli moudří starověku daleko více o vodě než dnešní lidstvo a ukládali svoje vědění v symbolických grafických formách?

Krystaly jsou pevné substance se zákonitě seřazenými molekulami a atomy. Stejně jako voda jsou i mlha, pára a dešťové kapky vytvářeny množstvím vodních molekul, tvořených dvěma atomy vodíku a jedním atomem kyslíku. Kolem pozitivního atomového jádra krouží negativně nabitě elektrony, což vedlo ke srovnání s univerzem, v němž se pohybují na svých drahách planety kolem slunce. Moudrost vědců starověku se snažila dokázat celistvost veškerého životního dění poznáním, že všechno bytí a pohyb bez rozdílu vývojového stupně je obraz Velkého v malém. To dokazoval i Emoto četnými obrazy.

Každý ledový krystal má svůj vlastní život. Ze sta zkoušek zmrzlé vody ze stejného pramene nebyly nalezeny ani dva stejné krystaly. Stejný fenomén se opakoval i u sněhových vloček. Každá vločka má svoji individualitu, neexistují dvě absolutně stejné vločky. I individualita každého jednotlivého člověka je jedinečná. Každý z nás existuje v celém univerzu jen jedenkrát.

Voda přijímá a akumuluje lidské pocity, ukládá je jako informace a reaguje na ně, stejně jako na hudbu, myšlenky a slova proměnami svých krystalických forem.

Podobné reakce pozoroval Emoto i u ve vodě žijících mikrobů, které se vlivem rozdílných hodnot probíhajících vibrací rozdělávaly do dobrých nebo méně dobrých bakteriologických skupin.

V roce 1995 byl postižen japonský přístav Kobe silným zemětřesením, které vzbudilo u obyvatelstva zděšení, paniku, strach

a duševní otřesy. Emotovy obrazy dokazují, jak tyto pocity lidí zachycovala a manifestovala ve svých krystalech voda, která je, dalo by se říci, prožívala s obyvatelstvem v nejužším spojení. Tři měsíce později se obraz nepravidelných, nevzhledných krystalů změnil. Vykazovaly jasné ohraničení, symetrii a vyšší estetické hodnoty, přiměřené cítění a vděčnosti lidí za prokázanou pomoc z celého světa při výstavbě nových domů a města.

Zcela reálně dokazují vodní krystaly sílu a moc lidských myšlenek a modlitby. Masaru Emoto nechal stát přes noc tři láhve s nalepenými štítky. Na prvním stálo: „Chci tě zabít, přinášíš mně nemoc!“ Na druhou láhev připevnil lístek se slovy: „Děkuji ti, přinášíš mně zdraví!“ Třetí láhev nesla slova: „Jsi blázen!“

Druhého dne nechal ustálou vodu zmrazit a srovnával formy jejich krystalů. Krystaly z první láhve měly odpuzující formy, připomínající válečné zbraně. Krystaly z druhé láhve vytvářely nádherné, jasné ohraničené obrazy a krystaly z třetí láhve dokumentovaly chaotický zmatek. Všechna tvrzení jsou dokázána předloženými obrazy.

Voda jezera Fujivara-Damms byla ve velmi desolátním stavu. Neustále rozčeřená a neklidná působila jako nervově vzrušený člověk. Kato Hoki, buddhistický mnich Omiyanského templu, cítil vnitřní potřebu pomoci jezeru modlitbou. Často chodil po břehu jezera, rozmlouval s ním a modlil se za jeho pročištění a uklidnění.

Během týdnů se rozčeřená hladina jezera stále více zklidňovala a celé jezero působilo dříve neznámou krásou a harmonií. Masaru Emoto srovnával formy dřívějších ledových krystalů s krystaly vody jezera po ukončení modlitby a žasl nad jejich krásou.

Emoto: „Nikdy jsem neviděl krásnější obraz. Uprostřed hexagonální krystalové struktury jasně vystupoval další hexagon ze silné zářícího světla, obklopen daleko dosahující světelnou aurou. Poznám jsem, že voda může člověku odkrýt mnoho, co je mu doposud neznámé, z čeho se lidstvo může učit.“

Opět jeden z důkazů pro člověkem doposud neoceněnou sílu vnitřní modlitby, která je schopna uskutečňovat vše, co člověk považuje za neuskutečnitelné.

„Upevnili jsme nádobu s vodou mezi dva reproduktory a přehrávali jsme různé hudební skladby. Zmrazená voda vytvářela překrásné krystaly zvláště při přehrávání Beethovenovy Pastorální symfonie a klasické hudby. Moderní hudba se tomuto obrazu oddaluje.“

Stejně zkušenosti ukazovaly i pokusy s dobrými a méně dobrými slovy.

Ještě mnoho příkladů, doložených obrazy, které jsou začátkem dalších rozšířených vědeckých výzkumů, uvádí Emoto ve své knize: „The Message from the Water“. Jsou důkazem, že to, co je pro energetickou medicínu samozřejmé a co je ortodoxními vědci vehementně odmítáno jako šarlatanství, má reálnou podstatu.

Celé univerzum, všechno jeho dění a bytí, je životní formou, vzájemně se zrcadlícím celkem, k němuž člověk doposud nenašel správný vztah a cestu. O mnohém se domnívá, že je mrtvou hmotou, protože není připraven uznávat i jinou zákonitost životních forem, které nezná a které považuje za neschopné existence.

Jsme jen malým článkem životního řetězu, udržovaného nejvyšší univerzální silou, Bohem, kterého přizpůsobujeme svým vlastním rozumovým představám a tím se mu oddalujeme.

Každý přírodní element a životní forma reagují na Jeho existenci a dary oddaným plněním Jeho zákonů, službou ostatním životům, harmonií, mírem a láskou. Jen člověk se vymyká a reaguje arogancí, která vychází z přesvědčení, že je pánem nad vším, co mu bylo propůjčeno po dobu časem a prostorem omezeného pozemského života.

S Tvůrcem všeho a všech nás spojuje vroucí modlitba, na jejíž sílu reagují, jak bylo dokázáno, i zdánlivě neživé elementy. Zvláště tam, kde vládnou egoismus, války a nepřátelství, kde chybí pokora, láska a prostor k poznání vyšších zákonitostí, ale i vůle k poznání sebe sama, neměla by být modlitba zapomínána. Je poselstvím světla, nového rozbřesku, epochy lásky, a poznáním doposud skrytých tajemství.

Univerzum

Pod jménem univerzum jsou zahrnuty nejen hmotné životní prostory, ale i světy nadhmotné, jejichž realitu nebylo doposud možné pozemskou vědou, vycházející jen z rozumové aktivity, oficiálně dokázat.

Všechny světy univerza byly stvořeny a jsou udržovány jako celek v celku silou, moudrostí a láskou svého Stvořitele. Podstata jejich existence vychází z Boha, nedělitelné jednotky dokonalosti, nejvyšší tvořící kreativity, absolutní lásky a životní síly.

K rozdělení univerza na různé životní prostory došlo následkem životního růstu, stagnace nebo propadu v něm žijících duší.

Původně žily ve společném životním prostoru, naplněném harmonií, vzájemnou láskou a snahou o další vývojový růst. Prohřešky proti božským zákonům došlo k jejich roztržení a pro provinilé duše musely být stvořeny nové životní prostory. Adekvátně jejich vývojovému stavu byly a jsou až dodnes vybaveny úkoly k dosažení Tvůrcem jim stanoveného cíle: získání původní čistoty a dokonalosti. Cestou k tomuto cíli jsou vývojové cykly na různých planetách univerza, umožňující duchovní růst dodržováním Tvůrcem daných věčných a konečných zákonů.

Rozdílná úroveň duchovního vývoje, rozdílně vyvinuté vlastnosti, etické hodnoty a duchovní formy, rozdílné společenské, morální, hmotné a polohmotné struktury životů jednotlivých planet univerza oddalují doposud spojení jeho světových sfér a jejich životů v universální celek. Přibližování se tomuto celku je podmíněno růstem charismatických hodnot, lásky, moudrosti, tolerance, akceptací svobodné vůle a poznáváním vzájemného bratrství všech životů. Tato přeměna vyžaduje nepředstavitelně dlouhý čas, ale čas, prostor a vývojový stupeň nejsou schopny věčně dělit to, co láska a moudrost Stvořitele stmeluje.

Jednotlivé světy jsou zahradami zrání vyvíjejících se duší. Jako vše, co doposud nedosáhlo dokonalosti, byla a je každá duše zasažena do světa, který odpovídá jejímu vývojovému stupni a je pro ni pomocí k poznání a zrání na cestě k Bohem určenému cíli, k dokonalosti.

Tak jako byla respektována svobodná vůle duší při opuštění původního domova, tak je v celém univerzu respektována i individuální vůle a čas jejich probuzení a návratu k Otci.

Kulminačním bodem doby jejich vnitřní zralosti je okamžik, v němž se uvolní hmotnou stránkou těla a jeho slabostmi omezený duch a hledá nové životní dráhy. Působením duchovního zákona přitažlivosti vrací se k celku, z něhož vyšel a k němuž patří.

Lidstvo na současném vývojovém stupni stále ještě netuší, jak úzce je v celém univerzu vázán život na život, zákon na zákon. Poznání a respektování vesmírných zákonů jsou branou k volnosti a oproštění se z pout materie, egoismu, pocitů nadřazenosti a iluzorních domněnek, že člověk je nejvyšším životem a pánem univerza.

Lidstvo považovalo a zčásti považuje Zemi za izolované, individuální stvoření celého kosmu, ačkoliv je pouhým zrnkem prachu mezi milióny podobných planet. Vzhledem k její nízké duchovní úrovni, dokumentované válkami, nízkým morálním vědomím, zmatkem protichůdných, z lidské představitivosti vycházejících religiózních nauk a rostoucími přestupky proti božským kosmickým zákonům, není schopna stát v popředí univerza.

Struktura univerza je tvořena dvěma základními elementy: hmota a duch. Základními vlastnostmi hmoty je síla a pohyb. Ostatní vlastnosti jsou projevy jejich vedlejšího působení.

Spojícím článkem mezi duchem a materií je fluidum. Jeho modifikace jsou například magnetické a elektrické síly. Člověk vnímá jen jejich působení, ne síly samotné.

Stejně je tomu s vnímáním určitých životních forem univerza. Lidský rozum a smysly jsou omezeny ve své aktivitě jen na vnímání hmotné. Nadhmotné substance a životy vnímat schopny nejsou, ale mohou přijímat jejich působení.

Planeta Země je jednou z nejnižše vyvinutých světů univerza. Následuje jí Mars a předchází Jupiter.

Žádný život není vázán na určitý prostor věčně. Rozhodujícím aspektem je jeho vývojový růst a vnitřní hodnoty, které mu

umožňují existenci v planetárním prostoru univerza, výše vyvinutém než je Země.

Každý jedinec, jehož cílem je dobro, láska a kosmické bratrství, jde cestou Kristovy univerzální lásky svému Tvůrci vstříc. Plní úkol, jímž vědomě vrůstá stále víc do univerzálního životního celku, který musel jednou opustit. Tam najde vše, po čem nevědomě touží: lásku, harmonii a blaženost pravého domova.

„Ten, kdo nosí ve svém nitru dostatečně silnou touhu, je schopen zapálit nejen sebe, ale i celý svět.“

Exupéry

Lidské hříchy

Boží plán vyžaduje návrat všech provinilých duší do dimenzí, ve kterých žily po svém stvoření, a které jsou jejich pravým domovem. Tento návrat je podmíněn získáním vnitřní čistoty, kterou ztratily přestupky proti Božským zákonům.

Uvědomíme-li si nesčetné vědomé i nevědomé slabosti a chyby lidského myšlení, jednání a mluvení, nedobré chování a chybné nauky, které se během generací stávají domnělou pravdou, nepříznivě ovlivňující impulzy probouzejícího se ducha, není to úkol lehký, ale splnitelný. Vyžaduje toleranci a respektování svobodné vůle spolužijících, důslednou kontrolu a připravenost přiznat si vlastní slabosti, chyby, nesprávné návyky a dominantní nároky jen na pravdu a požadavky vlastní, a pracovat na odstranění těchto chyb.

Nesprávné lidské skutky, prohřešky proti Božským zákonům, nazývají náboženské instituce hříchy. Podle nauky křesťanských vyznání je hříšný již každý novorozenec. Uznávají člověka jako božské stvoření, ale zatížené dědičným hříchem Adama a Evy.

Jak je to možné? Bůh je schopen stvořit jen životy čisté, bez hříchů. Žádné provinění člověka není a nemůže být dědičné. Vychází vždy z vlastní vůle a osobního provinění a jen člověk sám je za ně zodpovědný. Přejímání dědičného hříchu od Adama a Evy by bylo přestupkem proti Božské spravedlnosti. Proč by měly duše trpět za provinění, která nečinily?

„...syn nebude pykat za nepravost otcovu a otec nebude pykat za nepravost synovu; spravedlnost zůstane na spravedlivém a zvůle zůstane na svévolníkovi.“
(Ezechiel 18,20)

Dalším logickým důvodem proti mylnému učení o dědičném hříchu je respektování nezávislosti a individuality každého jednotlivého ducha.

Dědičný hřích je vlastním proviněním duše proti Božským zákonům a odloučením se od Boha. Pokud duše nezíská pomocí inkarnačních vývojových cyklů svoji původní čistotu a nesplní

nároky karmického zákona, zůstává zatížena po všechny eóny svého života.

Dědičný hřích byl důvodem pro opuštění původního domova a pro další život v nově stvořených polohmotných nebo hmotných životních prostorech univerza, jako je například naše Země. Jakmile dosáhneme původní čistoty, budeme zbaveni dědičného hříchu - ne Adama a Evy, ale našeho vlastního.

Konfesionální nauky vysvětlují věřícím, že od dědičného hříchu oproštuje člověka křest. Činí z pohana Božské stvoření a otevírá mu cestu k návratu k Bohu.

To jsou závěry a domněnky člověka, ne cíl Boží. Každý život, každý jednotlivý člověk zůstává Božským stvořením i bez křtu a všechny životy ho provází pomoc jeho Stvořitele, který nehrozí, neklade podmínky, ale trpělivě čeká na jeho návrat domů.

První křesťané děti nekřtili. Nevypělé dítě není schopné poznat pravdu, která je jeho duši nejbližší a rozhodnout se pro vnější formy jejího plnění. Sám Ježíš vyzýval apoštoly, aby ponechali nejprve duši dostatek času a prostoru pro poznání, zrání a přesvědčení, než se rozhodnou pro směr své vnitřní cesty.

V době Ježíšově byl křest dospělých svědectvím víry v jediného Boha a rozhodnutí pro udržování morální čistoty. Ježíš se nechal pokřtít Janem Křtitelem, aby se veřejně přiznal, tak jako všichni pokřtění, že jde cestou Janem kázané pravdy a víry v jednoho Boha. Jan Křtitel byl první, kdo používal jako vnější znamení křtu vodu. Veřejný křest byl přiznáním se k rostoucímu křesťanství.

Pouhým aktem, vycházejícím z moci a nutnosti kontroly nad věřícími, je zpověď a odpouštění hříchů zástupci konfesionálních institucí. Pro oproštění se od hříchů jsou bezvýznamné.

„V současné době je v rámci Svatého roku 2000 v Římě obnovena praxe odpustků, proti nimž bojoval již Luther. Po zakoupení vstupenky za 65 DM je poutníkům dovoleno projít tak zvanou Svatou bránou a tím jsou jim všechny hříchy odpuštěny. V této horentní sumě je zahrnuto i povolení použití dopravního prostředku, jedna porce jídla a požehnání od papeže.“

(Astrowoche 2000)

Pro mnohé věřící je představa, že k odpuštění hříchu stačí jen zaplacení určité sumy, rozhovor ve zpovědnici a po něm krátká modlitba pokání, uklidňující a utěšující jistotou pro hříchy další. Nikdo na Zemi ani v nebi, žádný člověk, papež, biskup nebo farář nemohou člověku jeho hříchy odpouštět. Jen on sám je musí stejnou mírou vyrovnat a splatit, a oprostěním od nedobrého myšlení, jednání a mluvení se z jejich nadvlády osvobodit. Stoupající morální hodnota hřešícího, jeho obrat k Bohu, činy lásky k bližnímu a respektování Božských zákonů jsou nejjistější cestou k omezení a boji proti dalšímu hřešení.

Na nízko vyvinuté planetě Zemi neexistuje člověk, který zůstává během svého pozemského života bez hříchů, svatým. Za života Ježíšova a u prvních křesťanů byl svatým nazýván ten, kdo přijal a žil nauku Ježíše Krista. V dnešní době máme nesčíslné svaté, i když mnozí z nich vedli války a vraždili národy. Pozemský člověk na základě svého nízkého vnitřního vývoje není schopen dosáhnout úrovně toho, co si pod slovem svatý představujeme. Mnozí z tak zvaných svatých žili čistý, charismatický, láskou a službou bližnímu naplněný život. Jim patří naše úcta. Svatý však je jen Bůh!

Člověk má dvě stránky. Vnější a vnitřní, kterou nevidíme. Mnohý pozemský svatý má velké těžkosti po přechodu do nadzemí, kde neexistuje pokrytectví a předstírání pravdy.

V poslední době se na Zemi dobrovolně inkarnuje mnoho čistých duší, nezatížených dědičným hříchem, aby pomohly lidstvu poznat nezkreslené duchovní pravdy a uvědomit si jeho pravý životní úkol. Jsou božími pomocníky, bojovníky za pořádek a dodržování Tvůrcem daných zákonů v celém univerzu. Obětují se ve jménu solidarity duchovního bratrství pro pomoc nízko vyvinuté Zemi. Jejich vůdcem je Kristus, makrobriliant, jehož nesčetné světelné fasety zahalují a osvětlují celou naši planetu Láskou a Světlem jejího Stvořitele.

Tito duchovní pomocníci se snaží upevnit nedostatečnou víru a důvěru lidí v Boha, která již při nejslabších životních problémech kolísá nebo se ztrácí.

Jen hovořit o pocitech k Bohu a k bližnímu nestačí. Je je potřeba žít, uskutečňovat. Pocit je pohybem lásky, myšlení a skutky ji upevňují.

Bůh je tak nesmírná energie, že se nemůže spojovat s vibracemi nízko vyvinutých duší. Dokonalé se nemůže spojit s nedokonalým. Spojují nás s Ním jeho pomocníci, jejichž působením mnohdy prožíváme zázraky. Tyto zázraky se však uskuteční jen tam, kde nejsou zadrženy karmickou zákonitostí.

Mnoho lidí má dobrou vůli začít na sobě pracovat, aby se oprostili od toho, co nazývají hříchy. To však není možné tam, kde chybí vůle k boji se sebou samým. Ke zvládnutí prohřešků, slabostí, chyb a nedobrých návyků je zapotřebí vidět se v pravém světle bez přikrašlování a omluv, vůle, vytrvalost a kontrola ne ostatních, ale sebe sama. Důsledná kontrola je poloviční úspěch. Podložena skutky je úspěchem celým.

„Nejuvětší chyby se dopouštíme vůči dětem tím, že tříbíme jejich intelekt a srdce necháváme spát. Stávají se papoušky, neschopny rozepnout křídla za hranice toho, co jsme se sami doposud nesnažili poznat.“

Poiret

Pomocníci lidstva

Planeta Země není ve svém současném vývojovém stadiu schopna vysílat do kosmu energie čisté lásky. Vyšší božské bytosti, pomocníci lidstva, které člověk nazývá anděly, ztělesňují energetický protipól negativní energie lidského myšlení a jednání, a tvoří v určitých dimenzích kosmu magnetická pole světla a síly, v nichž je tmavá, nepříznivá pozemská energie přeměňována. Vysílají sílu pomocnou pro udržení míru mezi národy, pomáhají stále více ohrožované přírodě a celému lidstvu k uvědomění si jeho vzájemného životního úkolu a cíle.

Mnozí lidé cítí jejich tichou přítomnost jako něco neznámého v prostoru, jiní je přijímají jako pohyb lehkého, jemného vánku, který zahaluje jejich hlavu, ale existují i mnozí, kteří jsou schopni po několik vteřin vnímat jejich postavu. Většinou reagují pochybnostmi o realitě toho, co vidí, ale protože počet podobných vnímání na celé Zemi kontinuálně roste, odvažují se o svém vnímání veřejně hovořit.

Mnohý člověk, který potkává tyto posly lásky a síly, reaguje s důvěrou v jejich pomoc vroucí modlitbou, konáním dobra a uvědomováním si životní sounáležitosti všech životů bez rozdílu vývojového stupně, rasy a společenského postavení. Je schopen registrovat jejich blízkost v mnoha denních „zázracích“, které si z počátku neuvědomoval nebo považoval za šťastnou náhodu. Každý lidský život je však veden zákonitě a náhody v něm neexistují.

Služebníci Lásky, záchránci a pomocníci lidstva, jsou předávatelé božských energií, proudících do vnitřního vědomí člověka. Ozdravují nejen jeho duši, tělo, ale i životní prostředí, přírodu, která trpí nepříznivými zásahy lidské chamtivosti a bezohlednosti.

Většina lidí si nedovede představit a prožít nádheru pocitů, vyvolaných jejich blízkostí, protože jsou blokováni nedůvěrou, nedostatkem vnitřní oddanosti Bohu, nadmírou požadavků hmotného prostředí, v němž žijí, dominancí svého ega a uznáváním prožitků, pojetelných jen rozumovým vědomím.

Přibližování se neviditelným pomocníkům a vnímání jejich reality roste s tíhou životních těžkostí. Člověk, který narazil na hranice pozemských možností, si uvědomí, že mu může pomoci jen Bůh, kterého doposud považoval za iluzorní pojem náboženských fanatiků. V pozadí jeho myšlenek sice zůstává clona pochybností, ale první krok k poznání Nepoznaného byl učiněn. Toho využívají duchovní pomocníci a snaží se v něm probudit víru a snahu po dalším poznání doposud odmítaného Tvůrce všeho a všech.

Ke spojení s Bohem a Jeho pomocníky dochází každou dobrou myšlenkou, dobrým skutkem, pomocí bližnímu a vroucí modlitbou. Vždy, když sepnete ruce k modlitbě, nechte prsty napřažené, aby jimi mohly volně proudit přijímané energie. Z elektromagnetického pole čaker v lidských dlaních přechází během oddané modlitby božská energie do čaker ostatních a odtud jako harmonický ozdravující a posilující proud do duše a do celého těla. Současně vyzařuje i do životního prostředí modlícího a spojuje ho se životem celého vesmíru. To se projevuje jako uklidňující, oblažující pocit, který povznáší člověka nad těžkosti a tíhu Země.

Hodnoty nového dne ovlivňuje usínající již večer před usnutím. Kdo uléhá s myšlenkami zlosti, nenávisti, žárlivosti, strachu a starostí, zaměřen jen na hmotné problémy a zisky, rozrušen disharmonickými událostmi uplynulého dne a trvajících rozpory s přáteli nebo rodinnými příslušníky, blokuje se proti pomoci duchovních přátel během spánku. Není schopen pozvednout se do vyšších, tělo i duši posilujících sfér. Zůstává jen v dimenzích blízkých Zemi a ráno po probuzení cítí dál duševní disharmonii, neklid, únavu a nechť ke vstupu do nadcházejícího dne.

Modlitba před usnutím nemusí být dlouhá. Duchovní pomocníci přijmou vaše slova a zásobí vás silou splnit to, co jste si pro příští den předsevzali, nebo vám ujasní cestu ke zvládnutí procházejících problémů.

Například: *„Celým mým tělem prochází mír a harmonie, plní je božským klidem a silou pro příští den. Děkuji Ti, Otče! Dej mně*

silu, abych vše nedobře, co jsem v uplynulém dni zavinil, poznal a opět vyrovnal!“

Slova modlitby mohou být zaměřena podle individuální potřeby modlícího se.

Pro božské pomocníky lidstva je největší silou a bohatstvím Láska. Ve jménu Lásky se staví po boku každého člověka, kterého chrání, vedou, zahalují silou a pomocí v době životních bouří a nepohody. Učme se nejen na jejich lásku věřit a přijímat ji, ale i vyzařovat ve svém životním prostředí formou porozumění, schopností odpouštět, službou bližnímu a oddaností Bohu, počátku a udržovatele všeho bytí.

„Nepotřebuješ zvláštní duchovní vědomosti, ceremonie a často prázdná slova, přicházíš-li beze zbraně a s Láskou v srdci.“

J. Böhme

Ztracený směr

V současné době jsou lidé, hlavně mládež, ohrožováni požíváním drog, omamných jedů a sexuální nezřízeností. Většina mladých lidí nezná míru a meze svých přání, protože jim rodina a společnost, ve které žijí, umožňují získat vše hmotné, po čem touží. Na požadavky rozvíjející se duše je často zapomínáno. Materie je však schopna člověka uspokojit jen krátce a brzy dochází k pocitu vnitřní prázdnoty. Cestu z ní hledají někteří jedinci v nesprávné společnosti, v tělesných požitcích a v drogách.

Každý mladý člověk touží po společenském ocenění, nosí v sobě ideály, které by v životě rád uskutečnil, touží imponovat ostatním, hledat, objevovat a tvořit, najít příklady pro uskutečnění svých představ. Jestliže mu je rodina a společnost, v níž žije, nejsou schopny poskytnout správnou výchovu, vlastními příklady a ochotou ke společným rozhovorům, cítí se vnitřně osamocen, protože je aktivní jenom fyzická část jeho osobnosti. Duševní životní složka, fyzickému nadřazená, zůstává nečinná a pocit vnitřní nespokojenosti, z níž hledá postižený únik a zapomenutí omamováním svého vědomí, sílí.

Často zatěžují rodiče vnitřní život dítěte vzájemným disharmonickým vztahem, vycházejícím z dominance a egoismu jednotlivých partnerů. Příklad tolerance, porozumění a rodinné lásky je mocným ochráncem před hledáním zapomenutí v pochybných společnostech a v omamování vědomí.

Omamné jedy a drogy jsou na Zemi známy již od počátku lidstva. Dnešní lékařská věda nezná doposud v plném rozsahu jejich působení nejen na život probíhající, ale i na genetický potenciál životů budoucích, které jsou ohrožovány nemocemi mozku a tělesnými nedostatky. Tím hrozí lidstvu vývojová stagnace, protože bez zdravého mozku není duch schopný předávat tělu impulzy, kterými řídí jeho život.

Současná lékařská věda používá ve své praxi chemické preparáty, z nichž mnohé mohou být důvodem závislosti pacienta na dalších omamných prostředcích. (Vyprávění sebevraha, Rozhovory č. 22 / str.15)

Velká zodpovědnost za správný přístup k drogám spočívá nejen na rodině, ale i na společnosti, ve které ohrožení jedinci žijí. Hmotný dostatek, společenský úspěch a zisk jsou pro duši, která hledá cestu z vnitřní prázdnoty, bezvýznamné.

Dejte z nadměrného množství životních prostředků, jež vlastníte, část těm, kteří žijí v bídě a živí se produkcí drog, které prodávají po celém světě. Třeba pak omezí a skončí svoji snahu získat touto cestou prostředky nutné k životu.

Učte mladé lidi poznávat protipól hmotného života, život vnitřní, pramen bohatství, síly a ochrany proti všemu, co vychází z negativních inspirací člověku nepříznivých sil.

Učte se žít na této Zemi jinak než doposud. Budte příkladem lásky, pokory a skromnosti, vnitřního bohatství, jež naplňuje duši harmonií a uspokojením. Udělejte si čas pro rodinu, pro společné rozhovory se svými dětmi a seznamujte je nejen se životem těla, ale i dušc. Chraňte je před vnitřní prázdnotou a hledáním životních cílů v substancích, které ohrožují životy současné, ale i existenci jim následující, láskou, trpělivostí a důvěrou v pomoc Toho, kdo vás stvořil a má sílu vás i chránit, jestliže v tuto ochranu důvěřujete a prosíte o ni.

„Bez lásky, pochopení svých bližních a bez vděčnosti Tomu, jehož pomoc je pro vše, co dýchá a žije neustále přítomná, nedosáhneme toho, po čem nejvíce toužíme: šťastný, bohatstvím rostoucího poznání a Lásky naplněný život.“

Charles Dickens